

Un concert romantic

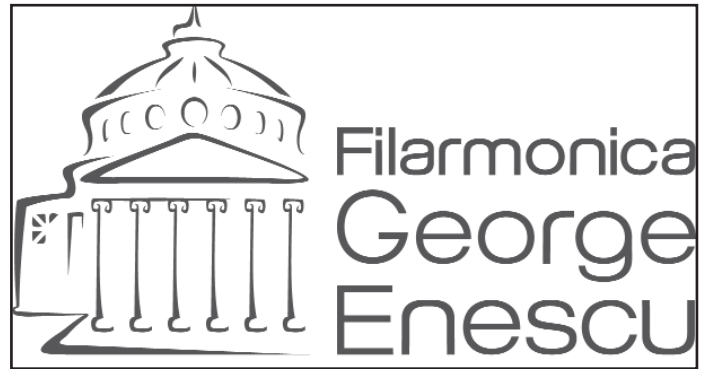
În primele două seri ale lunii februarie, filarmonica bucureșteană a prezentat, sub conducerea dirijorului David Giménez Carreras, un interesant program de lucrări din perioada romantismului auroral. Astfel, am urmărit în deschidere uvertura la opera *Wilhelm Tell*, compusă de Gioacchino Rossini în anul 1829 pe baza piesei teatrale a lui Schiller, care-l omagia în versuri vibrante pe legendarul erou elvețian, devenit simbol al luptei popoarelor pentru libertate. O muzică melodioasă, atașantă a introdus efluviile învolburate în iureșul bătăliei. A urmat un episod bucolic, din care s-a născut cântecul eroic al cavalcadei finale. Orchestra a sunat armonios, închegat, iar componenții ansamblului s-au evidențiat prin strălucirea cu care au trecut proba de natură spectaculară a virtuozității individuale.

În *Concertul nr. 1 în sol minor pentru pian și orchestră* de Felix Mendelssohn Bartholdy, compus în anul 1831, am recunoscut o lucrare ce reprezintă o adevărată paradigmă a genului concertant din primele decenii ale secolului

David Giménez Carreras

romantic. Solistul concertului, italianul Roberto Prosseda, este posesorul unui palmares impresionant de trofee și colaborări ilustre internaționale. Prestația sa mendelssohniană a debutat cu participarea însuflețită, dar lipsită de transparentă și rafinement sonor, precum și de angajamentul afectiv cerut de caracterul lucrării. În prima mișcare *Molto allegro con fuoco*, pianistul a fost mai degrabă reticent, în partea lentă pierzându-se chiar adesea în supranuanțări care răpeau din curgerea firească a frazelor. În schimb, printr-o fericită compensație, în acel splendid *Andante* median, grupul violoncelor și al violelor a dat fermecătoarei cantilene expresia simplă și învăluitoare a unei idile primăvăratice. În mișcarea finală *Presto-Molto allegro e vivace*, pianistul a dezvoltat o tehnică destul de încheșată, în locul sclipirii de cristal ce se cuvine a fi realizată în această prea bine cunoscută pagină. Am asistat la etalarea unor pasaje de tehnică mărunță a degetelor, de arpegiate și acorduri, acolo unde așteptam să admirăm linii expresive montate într-un complex sonor fremătând de vitalitate luminoasă, bravură și avânt. Acest final frustrant pentru ascultător, ne-a readus în memorie interpretările de neuitat pe care le-a izbutit de fiecare dată în acest concert marele pianist român, maestrul Valentin Gheorghiu. Publicul generos a aplaudat cu entuziasm performanța de

față, obținând ca supliment cântecul fără cuvinte *Gondoliera veneziana*. Și aici am avut de reproșat unele accente nefirești și pierderi de sunet care au fragmentat expunerea liniilor melodice, care sunt, de fapt, esențiale în configurarea celebrei bijuterii miniaturale mendelssohniene.

Compusă în perioada 1809-1812, inaugurată public în anul 1913 și supranumită mai târziu *Apoteoza dansului* de către Wagner, datorită caracterului dansant evident al tuturor părților sale, cea de a VII-a simfonie, în la major, a lui Beethoven s-a deschis cu o introducere sărbătorească, urmată de acel *Vivace* antrenant, energic contaminant prin vitala bună dispoziție. Partea a doua, *Allegretto*, chiar dacă părea că anunță introducerea unui marș funebru, în concepția dirijorului catalan a evoluat spre un discurs plin de ferwoare, în mișcarea *Presto-Assai meno presto*. Ultima parte a apărut ca o izbucnire de exuberanță, de o bucurie a vieții provenind din prea plinul de energie pe care îl creează finalul beethovenian. Prin ferwoarea imprimată șuvoiului sonor, artiștii au reușit să transmită acea rupere de zăgazuri interioare care aduce cu sine suprema bucurie de a trăi.

În toate cele trei piese ale programului, orchestra a sunat omogen și admirabil armonizat într-o nobilă sincronie. În cea ce-l privește, dirijorul David Giménez Carreras, nepot al marelui artist liric José Carreras, mult îndrăgit de publicul nostru alături de amatorii de operă de pretutindeni, a avut o prezență prestigioasă. El s-a prezentat ca un șef de orchestră echilibrat, precis, elegant, eficient. David Giménez Carreras pare a face parte din

Roberto Prosseda

categoria artiștilor pentru care rațiunea precumpănește asupra emoției, a expresivității. În atitudinea sa față de muzică, față de ansamblul orchestrei simfonice a filarmonicii bucureștene și față de publicul ateneului, am putut detecta, printre prețioasele calități care-l situează în rândul dirijorilor de top, dârzenia și demnitatea specifice poporului catalan. Evoluând la conducerea unui ansamblu simfonic de elită, dirijorul și orchestra primei noastre